

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/60/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2222010082
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2222010082.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného I. H., pre pokračujúci zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. d), odsek 2 písm. a), ods. 3 písm. b), písm. f) Trestného zákona a iné, o sťažnosti obžalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 30.03.2022 pod sp. zn. 1T/11/2022, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 28.04.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c/ Trestného poriadku sa sťažnosť obžalovaného I. H., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu a súčasne podľa § 80 ods. 1 písm. a/, písm. b/ a písm. c/ Trestného poriadku väzbu obžalovaného nenahradil zárukou dôveryhodnej osoby, ponúknutým písomným sľubom obžalovaného a dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresný súd založil svoje rozhodnutie na zistení, že u obžalovaného naďalej existujú tak formálne ako aj materiálne dôvody väzby. Obžalovaný je naďalej dôvodne podozrivý z trestnej činnosti, ktorá mu je kladená za vinu, čomu nasvedčujú konkrétne dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní a na ktoré okresný súd v stručnosti poukázal.

Z hľadiska skúmania existencie dôvodov väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku poukázal prvostupňový súd predovšetkým na tú skutočnosť, že v prípade prepustenia na slobodu hrozí možné pokračovanie v trestnej činnosti obžalovaným s poukazom na jeho osobu a charakter trestnej činnosti. Obžalovaný sa mal dopúšťať žalovaných skutkov v priebehu 2 mesiacov, sústavne za sebou, pričom podľa názoru okresného súdu uvedené skutky spáchal za účelom získania majetkového prospechu k čomu sa obžalovaný aj priznával, pričom zo spôsobu vykonania jednotlivých skutkov ako aj vzniknutého následku dospel okresný súd k záveru, že v tomto štádiu trestného konania žiadosť o prepustenie je priskorá vzhľadom na to, že obžalovaný je iba krátko vo výkone väzby a zatiaľ nebola daná žiadna taká garancia, ktorá by odôvodňovala jeho prepustenie z väzby na slobodu, keďže záruka zo strany družky obžalovaného nepostačuje na prepustenie z väzby na slobodu, nakoľko družka mala vplývať na obžalovaného ešte pred spáchaním uvedených skutkov a v súčasnosti táto záruka podľa názoru súdu nespĺňala by svoj účel ani pri uložení rôznych obmedzení a povinností obžalovanému zo strany súdu. Z uvedených dôvodov súd žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a neprijal písomný sľub a záruku a taktiež nenahradil väzbu dohľadom probačnej a mediačnej úradníčky, keďže jeho prepustením na slobodu v tomto štádiu konania mohlo by dôjsť v prípade jeho prepustenia na slobodu k zmareniu trestného konania.

Proti tomuto uzneseniu zahlásil ihneď po jeho vyhlásení sťažnosť obžalovaný, ktorú následne náležite písomne odôvodnil vlastným písomným podaním i prostredníctvom svojho obhajcu.

V oboch podaných sťažnostiach namietal, že okresný súd sa vo svojom rozhodnutí náležite nevysporiadal s otázkou pretrvávania tzv. preventívnych dôvodov väzby, príp. možnosťou jej nahradenia. Zastáva názor, že trvanie preventívnej väzby u neho nie je dané vzhľadom na jeho postoj k trestnému činu, ku ktorému sa priznal, tento oľutoval, odstup času od spáchania skutkov, ako i záujem nahradiť poškodeným spôsobenú škodu, vôľu zamestnať sa, čo vo svojom súhrne eliminuje indície pre pokračovanie v trestnej činnosti ako i hrozbu, ktorú predstavoval pre poškodené s tým, že v danom prípade plne postačuje nahradenie väzby ponúknutými alternatívnymi prostriedkami v zmysle § 80 iods.1 písm. a), b), c) Tr. por. Okresný súd v jeho prípade vôbec nevzal do úvahy záruky dôveryhodnej osoby (jeho matky príp. družky, ktoré sú bezúhonnými osobami). Čas strávený vo väzbe ho napravil, pochopil čo spôsobil, chce byť doma s rodinou a žiť riadny život a byť osožný pre spoločnosť. Z uvedených dôvodov navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a jeho prepustiť na slobodu.

Zástupkyňa okresnej prokuratúry sa vzdala sťažnosti ihneď po vyhlásení napadnutého uznesenia.

Krajský súd ako nadriadený súd okresnému súdu podľa § 192 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého uznesenia ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a tak zistil, že sťažnosť obžalovaného nie je dôvodná.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu v rámci plnenia prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že po podaní žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby na postupoval prvostupňový súd podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku a o pretrvávani väzby obžalovaného a nemožnosti jej nahradenia vyššie citovanými zákonnými alternatívami rozhodol zákonným spôsobom.

Následne v odôvodnení svojho uznesenia okresný súd stručne a jasne vyložil aké konkrétne skutočnosti bral do úvahy pri rozhodovaní o tom, že dôvod jeho väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. pretrváva aj v terajšom štádiu konania, s ktorým odôvodnením sa sťažnostný súd v plnom rozsahu stotožňuje. Odôvodnenie napadnutého uznesenia z hľadiska relevantných skutočností totiž zodpovedá obsahu spisového materiálu, ako aj osobným pomerom obžalovaného I. H..

V tejto súvislosti sťažnostný súd zdôrazňuje, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby sťažnostný súd opakovane vo svojom rozhodnutí všetky správne právne závery súdu prvého stupňa (ktorý tento v napadnutom rozsudku procesne súladným spôsobom odôvodnil) a preto postačí, ak na tieto ako na správne len poukáže s tým, že sa s týmito v plnom rozsahu stotožňuje.

Sťažnostný súd (aj vzhľadom na obsah sťažnostných námietok obžalovaného) len dodáva, že dôvody tzv. „preventívnej“ väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku sa u obžalovaného nezmenili ani v momentálnom štádiu trestného konania, a tieto sú aj naďalej dané tým, že obžalovaný sa mal dopúšťať predmetnej - závažnej majetkovej trestnej činnosti, kde poškodenými boli najmä ženy vyššieho veku, opakovane, v minulosti už bol 3-krát súdne trestaný, mimo iného i za majetkovú trestnú činnosť na podmienkový trest, ktorý mu bol následne (pre neosvedčenia sa) nariadený, tento vykonával v ústave s minimálnym stupňom stráženia, z tohto bol podmienkovo prepustený a následne sa v skúšobnej dobe opätovne neosvedčil a bol mu nariadený zvyšok trestu, ktorý vykonal. Následne bol odsúdený pre prečin drogového charakteru. Z uvedených dôvodov preto vyššie uvedené konkrétne skutočnosti odôvodňujú aj naďalej (v danom štádiu konania po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku zo dňa 09.03.2022 a uloženia úhrnného nepodmieneného 2 ročného trestu) reálnu obavu, že obžalovaný bude (resp. môže) v takomto protiprávnom konaní pokračovať aj naďalej, bez ohľadu na to, aký postoj zaujal k trestnému konaniu a svojmu životu v súčasnosti, v obmedzených podmienkach výkonu väzby. Krajský súd v danom smere poznamenáva, že je pravdou, že každá osoba (a to aj osoba už odsúdená za trestnú činnosť) si v živote zaslúži dostať šancu na nápravu chýb, ktorých sa dopustil v minulosti a na preukázanie, že jeho zlyhanie bolo ojedinelé a už sa nebude opakovať. K obžalovanému I. H. boli však súdy doposiaľ rozhodne štedré, a to aj nad obvyklé zvyklosti, keď mu i po viacerých odsúdeniach v minulosti uložili naposledy peňažný trest aj napriek tomu, že jeho protiprávna činnosť gradovala, avšak tento premárnil svoje šance dokázať spoločnosti, že sa polepšil a išlo len o ojedinelé ľudské zlyhanie. Z histórie správania sa odsúdeného možno vyvodit', že jeho sklony k porušovaniu zákona a k páchaniu trestnej činnosti prevažujú nad ním prezentovanou ochotou žiť riadny a slušný život. Preto krajský súd konštatuje, že pravidlá normálneho spolužitia je obžalovaný podľa všetkého (v súčasnosti) schopný

rešpektovať zrejme len pod dozorom a vo vynútených podmienkach výkonu väzby a preto aj akákoľvek iná zákonná alternatíva nahrádzajúca väzobné stíhanie je v jeho prípade nedostačujúca.

Preto pokiaľ ide o obžalovaným navrhovanú možnosť nahradenia jeho väzby ponúknutým písomným sľubom, zárukou dôveryhodnej osoby, príp. dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. a/, písm. b/ a písm. c/ Trestného poriadku, sťažnostný súd dospel po preskúmaní obsahu spisového materiálu k rovnakému záveru, ako tomu bolo v prípade rozhodovania o žiadosti obžalovaného súdom prvého stupňa, že v prejednávanej veci nie je možné dosiahnuť účel väzby obžalovaného akýmkoľvek iným navrhovaným alternatívnym inštitútom, nakoľko písomný sľub obžalovaného ako i záruka dôveryhodnej osoby a dohľad probačného a mediačného úradníka nie je možné považovať za dostatočné záruky na splnenie účelu väzby u obžalovaného tak, ako to predpokladá Trestný poriadok, a to práve s poukazom na osobnostné charakteristiky obžalovaného a charakter stíhanej trestnej činnosti. K naplneniu účelu väzby nemožno podľa názoru tunajšieho súdu dôjsť ani za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení v zmysle § 82 odsek 1 Trestného poriadku (ani kontrolou plnenia týchto povinností technickými prostriedkami), keď postup podľa § 82 ods.1 Trestného poriadku vyžaduje záver o tom, že účel väzby je možné dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka, ktorému záveru nedospel ani krajský súd.

Sťažnostný súd poznamenáva, že prepustenie obžalovaného z väzby jej nahradením prostriedkom prípustným podľa vnútroštátneho práva, ktorý je miernejší ako obmedzenie osobnej slobody (§ 80 a § 81 Trestného poriadku), a ktorý je zároveň spôsobilý zabezpečiť účel väzby, je možnosťou, ale nie právom obvinenej osoby, ktorej sloboda je alebo má byť obmedzená, pričom pri rozhodovaní musí súd zvažovať, či nahradenie väzby preváži nad dôvodnou obavou vyjadrenou v ustanoveniach § 71 odsek 1 písm. a/ až písm. c/ Trestného poriadku alebo nie. V danom prípade táto obava aj podľa názoru sťažnostného súdu je aj naďalej plne opodstatnená.

Sťažnostný súd v predmetnej trestnej veci taktiež nezistil doposiaľ ani žiadne priesťahy v konaní, ktoré by mohli mať za následok prepustenie obžalovaného z väzby na slobodu a preto z vyššie uvedených dôvodov rozhodol o sťažnosti obžalovaného tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.